

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 005092 19 Кж 8
Бања Лука, 08.6.2021. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Горане Микеш и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Мире Мачкић, у кривичном предмету против оптужених Н.Н. и Д.П., због стицаја кривичних дјела крађа из члана 224. став 1. Кривичног законика Републике Српске и разбојништво из члана 227. став 2. у вези са ставом 1. истог закона, те оптужене В.С., због кривичног дјела помоћ учиниоцу послуже извршеног кривичног дјела из члана 333. став 2. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалбама окружног јавног тужиоца у Добоју, оптуженог Н.Н. и његовог браниоца, адвоката Ц.С. из Д., те браниоца оптуженог Д.П., адвоката М.Д. из Д.Д., изјављеним против пресуде Окружног суда у Добоју број 13 0 К 005092 19 К од 28.6.2019. године, у сједници вијећа, којој је присуствовао бранилац оптуженог Н.Н., а у одсуству, уредно обавјештених, републичког јавног тужиоца, оптужених Н.Н. и Д.П., те браниоца оптуженог Д.П., одржаној дана 08.6.2021. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване жалбе окружног јавног тужиоца у Добоју, оптуженог Н.Н. и његовог браниоца, као и браниоца оптуженог Д.П., те потврђује пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 005092 19 К од 28.6.2019. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Добоју број 13 0 К 005092 19 К од 28.6.2019. године, оглашени су кривим оптужени Н.Н. и Д.П., због стицаја кривичних дјела крађа из члана 224. став 1. и разбојништво из члана 227. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), па је оптуженом Н.Н., за кривично дјело крађа из члана 224. став 1. КЗ РС, утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) мјесеца, а за кривично дјело разбојништво из члана 227. став 2. у вези става 1. КЗ РС, утврђена казна затвора у трајању од 5 (пет) година и 6 (шест) мјесеци, те је, на основу члана 64. став 1. и 3. КЗ РС, опозвана условна осуда изречена правоснажном пресудом Основног суда у Добоју број 85 0 К 060260 16 К од 07.06.2018. године, тако да је казна затвора у трајању од 2 (двје) године по тој пресуди, узета као утврђена, те је оптужени Н.Н., на основу члана 56. став 1. и 2. тачка 3. КЗ РС, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 7 (седам) година и 7 (седам) мјесеци;

оптуженом Д.П., за кривично дјело крађа из члана 224. став 1. КЗ РС, утврђена казна затвора у трајању од 2 (два) мјесеца, а за кривично дјело разбојништво из члана 227. став 2. у вези става 1. КЗ РС, утврђена казна затвора у трајању од 5 (пет) година, и на основу члана 56. став 1. и 2. тачка 3. КЗ РС, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 5 (пет) година и 1 (један) мјесец; оптуженој В.С., након прихватања споразума о признању кривице, је изречена условна осуда којом је утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) мјесеци и истовремено одређено да се иста неће извршити ако у року од 2 (двје) године не почини ново кривично дјело. На основу члана 59. став 1. КЗ РС, оптуженим Н.Н. и Д.П. је, у изречене јединствене казне затвора, урачунато вријеме проведено у притвору од 18.09.2018. до 28.06.2019. године. На основу члана 99. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени Н.Н., Д.П. и В.С., су обавезани да, на име трошкова кривичног поступка плате паушал у износу од по 150,00 КМ, у року од 30 дана од дана правоснажности пресуде. На основу члана 108. став 3. ЗКП РС, оптужени су обавезани да плате, на име имовинскоправног захтјева, и то оптужени Н.Н., оштећеном Ђ.Н. износ од 200,00 КМ, оштећенима С. и Љ.М., износ од 1.100,00 КМ, те у противвриједности конвертибилних марака износе од 3.400,00 CHF (швајцарских франака) и 460,00 евра по званичном курсу на дан пресуђења, у року од 30 дана од дана правоснажности пресуде; оптужени Д.П., оштећеном Ђ.Н. износ од 200,00 КМ, оштећенима С. и Љ.М. износ од 1.100,00 КМ, те у противвриједности конвертибилних марака износе од 200,00 CHF (швајцарских франака) и 460,00 евра, док је, привремено одузети новац у износу од 3.100,00 CHF (швајцарских франака) враћен оштећенима С. и Љ.М.; оптужена В.С., оштећенима С. и Љ.М. у противвриједности конвертибилних марака износе од 200,00 CHF (швајцарских франака) и 20,00 евра, у року од 30 дана од дана правоснажности пресуде. Са вишком имовинскоправног захтјева, оштећени Ђ.Н., те С. и Љ.М., упућени су на парницу.

Против наведене пресуде, жалбе су, благовремено, изјавили окружни јавни тужилац у Добоју, оптужени Н.Н. и његов бранилац, адвокат Ц.С. из Д., те бранилац оптуженог Д.П., адвокат М.Д. из Д.Д.

Окружни јавни тужилац у Добоју је жалбу изјавио, у односу на оптужене Н.Н. и Д.П., због одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се преиначи побијана пресуда и овим оптуженим, за кривично дјело за које су оглашени кривим побијаном пресудом, изрекне већа казна затвора.

Оптужени Н.Н. није навео жалбене основе, али се аргументима из образложења жалбе оспорава правилност оцјене доказа и тиме правилност утврђеног чињеничног стања, на којем је заснован закључак о кривици оптуженог, са приједлогом да се жалба уважи.

Бранилац оптуженог Н.Н. је жалбу изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о кривичној санкцији и, како наводи, погрешне примјене материјалног права, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе, или пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Бранилац оптуженог Д.П., је жалбу изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о кривичној санкцији, одузимању имовинске користи, трошковима кривичног поступка и имовинскоправном захтјеву, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе, или пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Аргументима изнесеним у образложењу жалби бранилаца оптужених Н.Н. и Д.П., који су у одређеним сегментима идентични, указује се на бројне облике битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. и 2. ЗКП РС. Садржана је тврдња да је, у поступку доношења побијане пресуде повријеђено право на одбрану, да је пресуда заснована на незаконитим доказима, да је изрека пресуде неразумљива и противријечна датим разлозима, а у дијелу одређених одлучних чињеница не садржи разлоге, те да су тиме почињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке г), з) и к) ЗКП РС. Жалба браниоца оптуженог Д.П., садржи и тврдње, да је оптужба прекорачена и тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка и) ЗКП РС. Обе жалбе бранилаца оптужених износе тврдње да нису правилно примјењене одредбе ЗКП РС, првенствено у оцјени противријечних исказа оптужених (из истраге и са главног претреса) у смислу одредбе члана 304. став 7. ЗКП РС, као ни међусобна оцјена доказа у смислу одредбе члана 295. став 2. ЗКП РС, а то је било од утицаја на правилно и законито доношење пресуде и тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. ЗКП РС. Овим жалбама, као и жалбом оптуженог Н.Н., оспорава се и правилност оцјене доказа и тиме правилност чињеничне основе побијане пресуде, па се на истим аргументима, жалбом браниоца оптуженог Д.П., указује и на повреду Кривичног закона. Жалбама бранилаца оптужених, оспорава се правилност и законитост побијане пресуде и у дијелу одлуке о кривичној санкцији, а браниоца оптуженог Д.П., и дијелу одлуке о одузимању имовинске користи, трошковима кривичног поступка и имовинскоправном захтјеву.

У одговорима на жалбе, у смислу одредбе члана 316. ЗКП РС, оптужени Н.Н. и његов бранилац, предложили су да се жалба тужиоца одбије, као неоснована.

У сједници вијећа, која је одржана у смислу одредбе члана 318. став 1. ЗКП РС, у одсуству, уредно обавјештених, републичког јавног тужиоца, оптужених Н.Н. и Д.П. и браниоца оптуженог Д.П., бранилац оптуженог Н.Н. је изложио жалбу и одговор на жалбу тужиоца, остајући код приговора и приједлога.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 320. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Нису основани приговори из жалби бранилаца оптужених Н.Н. и Д.П., изнесени у прилог тврдњи да је изрека побијане пресуде неразумљива и противријечна датим разлозима, а у дијелу одређених одлучних чињеница да не садржи разлоге и тиме захваћена битним повредама одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС. Наиме, чињенични опис радњи

извршења, онако како је дат у изреци побијане пресуде, потпуно је јасан и садржи све битне елементе бића кривичних дјела описаних под тачкама 1. и 2. изреке, за које су оптужени оглашени кривим том пресудом. Такав опис радњи оптужених и конкретне дјелатности сваког од њих појединачно у њиховом заједничком дјеловању, у односу на тачку 1. изреке и кривично дјело крађа из члана 224. став 1. КЗ РС, те тачку 2. изреке и кривично дјело разбојништво из члана 227. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, супротно аргументима из жалби, јасно одређује свјесну и вољну компоненту умишљајног поступања, па тиме и облик саучесништва, о чему су дати разлози у побијаној пресуди (страна 36. пасус 2.), ради чега су без основа приговори да су, о овој одлучној чињеници и поступању оптужених као саизвршилаца, изостали разлози у образложењу побијане пресуде. Овако конципирана изрека у свему је усаглашена и са осталим разлозима датим у образложењу те пресуде, за све одлучне чињенице на којима је заснован закључак о кривици оптужених за почињена кривична дјела.

Нису основани аргументи из ових жалби, којима се, у прилог тврдњи о повреди права на одбрану, указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, те члана 311. став 2. у вези са чланом 14. ЗКП РС. Наиме, право на одбрану, садржано у принципу једнакости у поступању из одредбе члана 14. ЗКП РС, које обухвата једнак процесни положај странака у свим аспектима, супротно тврђама из жалби, није повријеђено у поступку доношења побијане пресуде. Прихваћени су бројни доказни приједлози одбране за саслушање свједока и материјални докази (појединачно наведени на страни 8. пасус 2. побијане пресуде), па сама чињеница да није уважен доказни приједлог одбране, и то да се поново саслушају свједоци Е.Ј. и Ж.С., супротно аргументима из жалби, не даје основа за закључак да је тиме повријеђено право на одбрану и принцип једнакости из одредбе члана 14. ЗКП РС. Наиме, право суда да одбије извођење доказа, када оцијени да је понуђени доказ непотребан, садржано је у одредби члана 278. став 2. ЗКП РС, тако да је, у складу са цитираном законском одредбом, предсједник вијећа на главном претресу одбио извођење наведених предложених доказа, дајући детаљно образложене разлоге у побијаној пресуди којима се руководио за такву одлуку (страна 35. пасус 2.).

Правилност и ваљаност такве одлуке и датих разлога, са аспекта утврђења чињеница од одлучног значаја, овај суд је испитао у оквиру жалбених приговора којима се оспорава правилност и потпуност чињеничне основе побијане пресуде.

Надаље, супротно приговорима из жалби, у оцјени противријечних доказа, у смислу одредбе члана 304. став 7. ЗКП РС, и то исказа оптужених из истраге (Н.Н. дат на записник Окружног јавног тужилаштва Добој број Т15 0027527 18 од 12.10.2018. године и Д.П. дат на записник ПУ Добој број 14-02/1-230-2-28/18 од 19.9.2018. године), у оном дијелу у којем су измјењени на главном претресу, дати су образложени разлози у побијаној пресуди, а затим су ти докази оцијењени појединачно и у међусобној повезаности, те у повезаности са другим спроведеним доказима, како то обавезује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС, тако да се, објективно посматрано, не може стећи утисак о постојању услова у којима је одбрана, са аспекта датог образложења у оцјени свих доказа,

стављена у неповољнији положај у односу на тужиоца, како се то потенцира у жалбама бранилаца оптужених. Ради тога су без основа аргументи из жалби, којима се, у једном дијелу указује на изостанак разлога о одлучним чињеницама и тиме битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) у вези са чланом 304. став 7. ЗКП РС, а у другом на повреду права на одбрану кроз повреду принципа једнакости и тиме битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) у вези са чланом 14. ЗКП РС.

Нису основани ни приговори из жалбе браниоца оптуженог Д.П., изнесени у прилог тврдњи да је побијана пресуда заснована на незаконитим доказима и тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС. Наиме, приликом унакрсног испитивања оптуженог Д.П. на главном претресу (записник од 21.6.2019. године), тужилац је користио записник о испитивању осумњиченог у ПУ Добој број 14-02/1-230-2-28/18 од 19.9.2018. године, а не службену забиљешку ПУ Добој број 14-3/01-1657/18 од 19.9.2018. године, како се то тврди у жалби, а која забиљешка је сачињена поводом оперативних сазнања у вези са дјелом, те поступком у претресу породичне куће коју користи оптужени П., како је то потврдио свједок М.С., полицијски службеник ПУ Добој. Из наведеног записника, јасно произилази да је приликом испитивања осумњиченог поступљено у складу са одредбом члана 143. ЗКП РС (у погледу поука о његовим правима) и члана 144. ЗКП РС (и начина испитивања), тако да је то испитивање, супротно тврдњама жалбе, у складу са наведеним процесним одредбама, као и сачињавање тог записника у смислу члана 62. и 63. ЗКП РС, који је, без примједби потписао осумњичени. Сумња у примјену силе или пријетње, са аспекта начина на који је тај записник сачињен, у жалби је изнесена само као тврдња, без конкретних аргумената који би могли довести у питање законитост овог доказа и тиме могућност његовог кориштења у смислу одредбе члана 10. ЗКП РС, у ком правцу је дато образложење у побијаној пресуди (страна 17. пасус 3.). Исто се односи и на приговоре браниоца оптуженог Н.Н. и записник о његовом испитивању код Окружног јавног тужилаштва Добој број Т15 0027527 18 од 12.10.2018. године, који је, по тврдњама жалбе, условљен примјеном мјере притвора (на које околности се изјаснио и сам оптужени да од тужиоца није имао „обећање“ у погледу мјере притвора, а на главном претресу, да је присиљен од стране оптуженог К.).

У односу на приговоре одбране о незаконитости доказа, изнесене током поступка пред првостепеним судом (и сада у жалбама бранилаца оптужених), којима се оптуженом Зорану К.у (у односу на кога је поступак раздвојен рјешењем од 11.6.2019. године), настоји успоставити својство прикривеног истражиоца или информатора, побијана пресуда је дала разлоге (страна 33. пасус 5.), да је К. у овом поступку оптужен као саизвршилац и да није поступао у оквиру посебних истражних радњи из одредбе члана 234. став 2. тачка д) ЗКП РС, које разлоге овај суд прихвата као ваљане. Наиме, према утврђењу и разлозима побијане пресуде, у овом поступку није кориштена било која врста посебних истражних радњи из одредбе члана 234. ЗКП РС, нити је, према допису ПУ Добој број 14-02/1.230.157/19 од 22.4.2019. године, З.К. регистрован као сарадник Службе јавне безбједности, па настојање одбране да К. успостави једно од тих својстава и да је подстрекавао оптужене Н.Н. и Д.П. на извршење дјела, према правилном закључку побијане пресуде, је лишено сваког основа.

У оквиру исте битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС, дати су и разлози за приговоре о незаконитости наведеног СД снимка са надзорних камера објекта „Д.“, у Улици ... у Д., који је добровољно предан од стране предсједника Заједнице етажних власника, свједока Д.З. (страна 30. пасус 1. и 3.). Да се не ради о претресању наведеног СД снимка, као радњи за коју је потребна одговарајућа наредба суда, у смислу члана 122. ЗКП РС, већ о прегледу цјелокупног видео снимка који покрива релевантно подручје и вријеме, а које је извршено у оквиру оперативних сазнања од стране овлаштених службених лица под надзором тужиоца, како су то потврдили свједоци Д.Д. и М.К., побијана пресуда је дала ваљане разлоге (страна 31. став 1.). Тиме су без основа аргументи из жалби бранилаца оптужених и тврдња да су ови докази прибављени супротно одредби члана 10. ЗКП РС, и да се на истима не може заснивати побијана пресуда.

Надаље, претресање породичне куће и помоћних објеката које користе оптужени Н.Н., Д.П. и В.С., извршено је на основу наредбе судије за претходни поступак Окружног суда у Добоју број 13 0 К005092 18 Кпш од 18.9.2018. године, у смислу одредбе члана 122. ЗКП. Записнике о претресању су уредно потписали корисници тих објеката и свједоци претреса, те у вези са тим, и одговарајуће потврде о привременом одузимању предмета, тако да је поступак извршења наведене писмене наредбе суда од 18.9.2018. године, спроведен у складу са одредбом члана 124. ЗКП РС. Како закон не тражи да се у те записнике уноси упозорење о праву на браниоца, већ у члану 122. став 1. тачка и) ЗКП РС прописује да је то упозорење дио садржаја наредбе за претресање која се предаје лицу код кога се оно врши, а та поука је уредно дата у наредби суда за претресање од 18.9.2018. године, то су без основа аргументи браниоца оптуженог Н.Н., изнесени у прилог тврдњи да је наведено претресање без присуства осумњиченог и браниоца, незаконито, и тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС, а у таквом поступку, да је тужилац стављен у повољнији положаји, указујући на повреду одредбе члана 14. ЗКП РС.

Нису основани ни приговори из жалбе браниоца оптуженог Д.П. и тврдња о почињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке и) и г) ЗКП РС. Наиме, чињеничне измјене у оптужници, извршене су у складу са правом тужиоца, које је садржано у одредби члана 290. ЗКП РС, и у оквиру су истог критичног догађаја и истог кривичног дјела. Оно што је од одлучног значаја, са аспекта права на одбрану и права на правично суђење, у односу на аргументе изнесене у жалби, је чињеница да је, у конкретном случају, након измјене оптужнице (како то произилази из записника са главног претреса од 25.6.2019. године), са временом довољним за припрему одбране, одгођен главни претрес, и на тај начин одбрани омогућено да се изјасни на наведене измјене, те по потреби и властитој процјени, предложи извођење доказа. Из тог записника са главног претреса, произилази изричито изјашњење одбране да немају нових доказних приједлога, тако да су и са тог аспекта, неосновани приговори о повреди права на одбрану и тиме битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. став 1 тачка г) ЗКП РС.

Чињенична утврђења побијане пресуде, супротно приговорима који су изнесени у жалбама оптуженог Н.Н., његовог браниоца и браниоца оптуженог Д.П., по оцјени овог суда су потпуна и правилна. Заснована су на доказима изведеним на главном претресу, који су изнесени у образложењу побијане пресуде, те оцјењени на начин који прописује одредба члана 304. став 7. и 295. став 2. ЗКП РС.

Таквим приступом у оцјени доказа изведен је и коначан, а по оцјени овог суда, правилан закључак да су оптужени, на начин описан под тачком 1. изреке побијане пресуде, починили кривично дјело крађа из члана 224. став 1. КЗ РС, а под тачком 2., кривично дјело разбојништво из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. у вези са чланом 23 КЗ РС.

Наиме, побијана пресуда детаљно износи садржај изведених доказа, како материјалне, тако и субјективне природе, све те доказе правилно оцјењује и изводи правилан закључак да су оптужени учинили кривична дјела које им се оптужбом стављају на терет. Са посебном пажњом су, у оцјени вјеродостојности, у побијаној пресуди оцјењени искази оптужених Н.Н. и Д.П. из истраге и они који су дати на главном претресу, у оном дијелу у којем су измијењени, а све у смислу одредбе члана 304. став 7. ЗКП РС, и о томе дати ваљани разлози, које овај суд прихвата, као ваљане. Исказ оптуженог Н.Н. дат на записник Окружног јавног тужилаштва Добој број Т15 0027527 18 од 12.10.2018. године, правилно је оцијењен као исказ са пуно детаља у којима, хронолошки износи све битне околности претходног договора са оптуженим З.К. и Д.П., исказане намјере и спремности за заједничко извршење дјела, усаглашеним планом реализације, предузетим радњама сваког од оптужених појединачно, начину напуштања мјеста догађаја и коначно, међусобне подјеле новца, извршене у стану који користи оптужена В.С.. Тај исказ је правилно доведен у везу са исказом оптуженог Д.П. дат на записник ПУ Добој број 14-02/1-230-2-28/18 од 19.9.2018. године, који су, у одлучним чињеницама, међусобно потпуно сагласни и сагласни са исказом оптужене В.С.. Наведени искази оптужених, са пуно детаља који могу бити познати само ономе ко је био на лицу мјеста, у односу на радње из тачке 1. и 2. изреке побијане пресуде, у потпуности су потврђени исказима оштећеног Ђ.Н. (крађа новца из возила у гаражи), као и оштећених Љ. и С.М., који на детаљан начин описују примјену силе и пријетње пиштољем, од стране два лица у њиховој породичној кући и одузимања новца. Потврђени су и материјалним доказима, прибављеним приликом увиђаја на лицу мјеста и касније у поступку, а то су записници о претресу породичне куће оптуженог Д.П. и потврде о привременом одузимању предмета-новца од његовог оца, Р.П., коју је, без примједби потписао (један црни новчаник у коме се налазио новац у укупном износу од 3.100,00 швајцарских франака). У повезаности са наведеним, оцијењени су искази свједока Е.Ј. и Ж.С., те свједока Т.А., у вези са враћањем дуга од стране оптуженог З.К., непосредно након извршења предметних кривичних дјела, и „промјени“ швајцарских франака и евра у конвертибилну марку. Оцијењен је и садржај снимка надзорних камера објекта „Д.“, у Улици ... у Д., гдје се налази стан који је користила оптужена В.С., на дан 27/28.08.2018. године, на основу којег је утврђено вријеме заједничког уласка свих оптужених (три мушке и једне женске особе) у тај стан (у 01:05:08 улазе у зграду), а у 01:24:57 часова излазак оптуженог З.К., у 02:00:45 часова излазак оптужених В.С., Д.П. и Н.Н.. У

побијаној пресуди је овај видео запис надзорне камере правилно оцијењен, а који, у објективном смислу, потврђује исказе оптужених из истраге у погледу ове одлучне чињенице.

Ради се о детаљној и критичкој оцјени доказа појединачно и у међусобној повезаности, управо на начин како то прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС, тако да се аргументима из жалби оптуженог Н.Н., његовог браниоца и браниоца оптуженог Д.П., не може оспорити правилност такве оцјене и тиме ваљаност разлога датих, у смислу одредбе члана 304. став 7. ЗКП РС, у оцјени вјеродостојности исказа оптужених из истраге и са главног претреса, те у вези са тим и правилност оцјене њихових исказа у повезаности са другим доказима.

Слиједом наведеног, овај суд налази да је на потпуно и правилно утврђеном чињеничном стању, правилно примјењен Кривични закон, када су радње оптужених, чињенично описане под тачком 1. изреке побијане пресуде, квалификоване као кривично дјело крађа из члана 224. став 1. КЗ РС, а под тачком 2., као кривично дјело разбојништво из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. у вези са чланом 23. КЗ РС.

Надаље, одлука о имовинскоправном захтјеву је донесена на основу правилне примјене одредбе члана 108. став 3. ЗКП РС. У изреци побијане пресуде је јасно наведено, а затим образложено (страна 39.), који износ новца и у којој валути (швајцарски франци и еври), са противриједности у КМ, су оптужени дужни платити оштећенима Ђ.Н., те С. и Љ.М., и у ком року, а све према утврђењу вриједности отуђеног новца и извршене подјеле између оптужених, док је, привремено одузети новац у износу од 3.100,00 CHF (швајцарских франака) враћен оштећенима С. и Љ.М. Правилност и законитост побијане пресуде у овом дијелу, се не може оспорити приговорима жалбе браниоца оптуженог Н.Н., и тврдњом да није одузет и новац који је оптужени З.К. дао свједоцима Е.Ј. и Ж.С. (на име ранијег дуга), а који потиче из ових кривичних дјела.

Овај суд је испитао побијану пресуду у погледу одлуке о кривичној санкцији, у вези са приговорима изнесеним у жалби тужиоца и бранилаца оптужених, а оптуженог Н.Н. у смислу одредбе члана 322. ЗКП РС, и проширеног дејства жалбе.

У складу са одредбом члана 52. став 1. КЗ РС, правилно је првостепени суд утврдио све олакшавајуће и отежавајуће околности, и о томе дао ваљано образложене разлоге у побијаној пресуди.

Казне затвора, утврђене оптуженом Н.Н., за кривично дјело крађа из члана 224. став 1. КЗ РС (тачка 1. изреке), у трајању од 3 (три) мјесеца, а за кривично дјело разбојништво из члана 227. став 2. у вези става 1. КЗ РС (тачка 2. изреке), у трајању од 5 (пет) година и 6 (шест) мјесеци, правилно су одмјерене у складу са одредбом члана 52. став 1. КЗ РС. На основу члана 64. став 1. и 3. КЗ РС, опозвана је условна осуда, изречена правоснажном пресудом Основног суда у Добоју број 85 0 К 060260 К од 07.06.2018. године, тако да је казна затвора у трајању од 2 (двје) године по тој пресуди, узета као утврђена, те је, примјеном члана 56. став 1. и 2. тачка 3. КЗ РС, изречена јединствена казна затвора у

трајању од 7 (седам) година и 7 (седам) мјесеци. У тој оцјени околности, правилан значај је дат утврђеним олакшавајућим околностима (оптужени је млађе животне доби, ожењен, отац једног малољетног дјетета), те отежавајућим околностима и то вишеструка осуђиваност оптуженог, и за истоврсна кривична дјела.

Казне затвора за дјела извршена у стицају, утврђене оптуженом Д.П., и то за кривично дјело крађа из члана 224. став 1. КЗ РС (тачка 1. изреке), у трајању од 2 (два) мјесеца, а за кривично дјело разбојништво из члана 227. став 2. у вези става 1. КЗ РС (тачка 2. изреке), у трајању од 5 (пет) година, правилно су одмјерене у складу са одредбом члана 52. став 1. КЗ РС, па је тиме и јединствена казна затвора у трајању од 5 (пет) година и 1 (један) мјесец, изречена у складу са одредбом члана 56. став 1. и 2. тачка 3. КЗ РС. У тој оцјени околности, правилан значај је дат утврђеним олакшавајућим околностима (породичне и материјалне прилике оптуженог), те отежавајућим околностима и то досадашња осуђиваност оптуженог.

Када се цијени улога оптуженог Д.П. у извршењу дјела, као мањег значаја (чувао стражу испред куће оштећеног Ђ.Н., те довезао возилом оптужене К. и Н. у близину куће оштећених Љ. и С.М.) у односу на оптуженог Н.Н. (као непосредног извршиоца у примјени силе над оштећеним Љ. и С.М.), онда је, по оцјени овог суда, принцип индивидуализације казне, у потпуности остварен, посебно имајући у виду да је оптуженом Д.П., за кривично дјело разбојништво из члана 227. став 2. у вези става 1. КЗ РС, утврђена најмања мјера казне прописане законом за то дјело (казна затвора од 5 до 15 година).

Све наведене околности су детаљно образложене у побијаној пресуди за сваког од оптужених појединачно, и такво образложење овај суд прихвата, као ваљано, налазећи да су утврђене казне за дјела извршена у стицају, и тиме јединствене казне затвора у сразмјери са тежином кривичног дјела и степеном кривичне одговорности оптужених и других околности из одредбе члана 52. став 1. КЗ РС и представљају нужну и потребну мјеру казне, којом ће се остварити сврха кажњавања прописана одредбом члана 41. КЗ РС, како са аспекта генералне тако и са аспекта специјалне превенције.

Изрицање јединствене казне затвора у дужем временском трајању, како се то предлаже у жалби тужиоца, по оцјени овог суда, не би било оправдано. Наиме, у оквиру општих правила о одмјеравању казне, у смислу одредбе члана 52. КЗ РС, у побијаној пресуди су цијењене и образложене околности које се наглашавају у жалби, а то је вишеструка осуђиваност оптуженог Н.Н., као и осуђиваност оптуженог Д.П. (кривично дјело недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. КЗ РС, за које му је изречена условна осуда). Начин и околности извршења дјела, супротно аргументима из жалбе тужиоца, не прелази уобичајену мјеру у извршењу тих кривичних дјела, а чињеница да се ради о стицају кривичних дјела за која су утврђене појединачне казне затвора, то нема мјеста да се начин извршења дјела цијени као упорност, и као отежавајућа околност.

Надаље, не би било оправдано ни изрицање јединствене казне затвора у краћем трајању, у вези жалби одбране, посебно имајући у виду утврђене отежавајуће околности, те сврху кажњавања у смислу специјалне и генералне превенције, прописане одредбом члана 41. КЗ РС. Цијенећи наведено, чињенице које се наводе у жалби браниоца оптуженог Д.П. и тврдња да је било услова за брисање осуде по ранијој пресуди, нема онај значај који му даје жалба, посебно у контексту оцјене наведене околности, које карактеришу ранији живот оптуженог.

Одлука о трошковима кривичног поступка, наведена је као жалбени основ у жалби браниоца оптуженог Д.П., али у образложењу нису изнесени аргументи којима се оспорава правилност примјене одредбе члана 99. став 1. ЗКП РС, на основу које су обавезани оптужени да, на име трошкова кривичног поступка, плате паушал у износу од по 150,00 КМ.

Из наведених разлога и на основу одредбе члана 327. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Мира Мачкић

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Биљана Аћић